

CONGREGATIO DE CAUSIS SANCTORUM

MEDIOLANENSIS

BEATIFICATIONIS et CANONIZATIONIS

SERVI DEI

BENIGNI A SANCTA TERESIA A IESU INFANTE

(in saec.: Angeli Calvi)

SACERDOTIS PROFESSI

ORDINIS CARMELITARUM DISCALCEATORUM

(1909-1937)

DECRETUM SUPER VIRTUTIBUS

«Quo profundiora erunt vulnera diutinae afflictationis, eo abundantius gaudium et laetitia, quae cor nostrum pervadet».

Quae a Servo Dei Benigno a Sancta Teresia a Iesu Infante (in saeculo: Angelo Calvi) conscripta sunt verba mirabiliter exprimunt signum illud peculiare perbrevis eius, sed fecundae, vitae terrenae. Cum enim ipse «omnem etiam hominem, suo affectum dolore, fieri posse Christi passionis redemptricis participem» (cf. IOANNES PAULUS II, Litt. Ap. *Salvifici Doloris*, n. 19: *AAS* 76 [1984] 226) intelle-

xisset, aequo animo multiplices sustinuit aerumnas, quae vitam eius iam inde a prima iuventute denotaverunt, easque ad Dei gloriam ac pro salute animarum et bono Ordinis Carmelitarum Discalceatorum, in cuius numero fuit, benigne obtulit.

Sedulus hic religiosus et sacerdos in vico *Inzago* prope Mediolanum die 23 mensis Iulii anno 1909 natus est e pauperibus religiosioribusque parentibus. Infirma valetudine, praesertim exigui nutrimenti causa, iam puerulus confectus est, sicut et varias tulit probationes, uti absentiam patris, qui post primum totius mundi bellum indictum ad aciem profectus est, et praecocem duarum parvarum sororum mortem. Primaria institutione in schola peracta, tiro in officina sutoria acceptus est, quam vero, cum dominus assiduus esset blasphemator, utpote locum quoad rem moralem periculosum deseruit, tirocinium apud tignarium quemdam incipiens. Anno 1924, ad vicum *Inzago* pervenit tamquam adiutor in puerorum oratorio, Reverendus Iosephus Calegari, quo presbytero duce, Servus Dei in vita spirituali citius profecit, ut semper assiduior in frequentia Sacramentorum, in oratione et in navitatibus paroecialibus evaderet.

Decem et septem fere annos natus, sese a Domino appellari animadvertit, ut ad ipsum se consecraret, quapropter Ordinem Carmelitarum Discalceatorum ingressus est. Mense ergo Novembre anno 1926 a Superioribus Cherascum, prope Cuneum, missus est in Collegium vocationibus adultorum destinatum, ut intra biennium institutionem sibi compararet, quae eum idoneum faceret ad aggredienda post novitiatum studia philosophiae et theologiae. Conditio peraspera ei evasit, etiam qua studiis omnino desueverat. Abnegatione autem sua et intercedente Sancta Teresia a Iesu Infante ab ipso invocata, tanta impedimenta ita antecedere potuit, ut unus ex diligentissimis discipulis cursus sui consideraretur.

Die 21 mensis Iunii anno 1928 habitum religiosum induit, nomen suscipiens Benigni a Sancta Teresia a Iesu Infante. Anno post primam professionem religiosam emisit, quam anno 1932 professio perpetua secuta est. Institutione philosophica et theologia perfecta, die 26 mensis Maii anno 1935 presbyteratu auctus est. Brevi tum Bononiae consumpto tempore, ubi Cappellani Carmelitarum Discalceatarum tenuit officium, Augustae Taurinorum constitutus est ibique ingentem navitatem pastorem explicavit. Anno 1936 in vicum *Concesa* missus est, ut vice magistri novitiorum fungeretur et curam pastorem paroeciae loci exciperet.

Summa sedulitate ad catechesim, ad catholicarum consociationum moderationem et ad oratorium paroeciale incubuit, praesertim pro institutione Iuvenum Mulierum illius consociationis laicorum, cui nomen "Azione Cattolica", navans operam, cui ob temporum necessitudines, eius sententia, peculiariter instituit. Plures horas in confessionali degebat et, magnitudinem divinae misericordiae paenitentibus exhibens, iisdem pacem tranquillitatemque iniciebat. In precatione tenuis et diligens erat. Iuvenes vocationes omni studio curabat. Infirmos assidue visitabat, quorum spiritui subveniebat et, ubi necesse esset, corpori etiam assidebat. Quamvis in tanta gravia incumberet opera, assiduus tamen et fidelis erat in observanda munera vitae communitariae. In hoc tempore Provincia Langobarda Carmelitarum Discalceatorum asperum patiebatur discrimen pecuniarium et suppressionem ipsam periclitabatur, at Servus Dei uti vera hostia pro Provinciae Ordinis sui salute se obtulit.

Nam omnis vita eius oblatio fuit Deo in constanti cupiditate voluntatem Dei praestandi et seipsum per cotidianorum munerum observantiam sanctificandi. In omnibus adiunctis rerum fidem manifestavit, quam iam inde a pueritia ab impetu magistrorum quorum-

dam doctrinas Christo contrarias propagantium servavit. Quam virtutem continua oratione et devotione erga Eucharistiam, Beatam Virginem Mariam, Sanctam Teresiam a Iesu Infante, necnon lectione et meditatione sacrarum Scripturarum aluit. Pro amore Domini, cui primatum super quodlibet aliud semper tribuit, prompte quemque adiuvavit egenum. Vere fuit in confratres, praesertim infirmos, benignus. Fidem divinae Providentiae ne in aerumnis quidem amisit, sive verbis sive scriptis quietem et spem infundens in animo omnium aegrorum.

Prudentiam iugiter ostendit et facultatem discernendi in seligendis vocationibus. Perite super vias Christi omnes duxit, qui ad eius moderationem spiritualem sese commiserant. Exemplari modo praecepta Ecclesiae et Regulam Ordinis observavit, quem toto corde eo amavit, ut crebro, antequam decessit, exclamaret: «Quam laetus morior carmelita!». Iustus et aequus cum omnibus fuit. Quae incommoda iam inde a prima aetate vitam suam denotaverunt, fortitudine extraordinaria adortus est. In pastu parcus fuit et sensus suos piis exercitiis ac renuntiationibus affligebat. Semper a bonis honoribusque mundanis alienus se praestitit. Laicus quidquid labore suo lucraretur parentibus dabat et consecratus quidquid acciperet laete cum confratribus communicabat. Oboediens et verecundus erga parentes et Superiores suos exstitit. Castitatem exercuit et ab omni periculo tuitus est.

Mense Octobre anno 1937, chirurgicae sectioni ad retinendum decursum peritonitidis instanter, sed inaniter, commissus est. Aequo animo omnia passus est, se faciem Dei contemplaturum esse confisus. Die 25 mensis Octobris eodem anno, oblatione passionum suarum pro bono suae religiosae Provinciae renovata, in domum Patris, quam semper concupiverat, remeavit.

Ob celebratam eius sanctitatis famam Archiepiscopus Mediolanensis annis 1991-1993 beatificationis et canonizationis Causam inivit per celebrationem Inquisitionis dioecesanae, cuius auctoritas et vis iuridica a Congregatione de Causis Sanctorum decreto diei 13 mensis Maii anno 1994 probatae sunt. *Positione* confecta, disceptatum est ex consueta norma an Servus Dei more heroum virtutes exercuisset. Die 26 mensis Septembris anno 2003, prospere cum exitu, Congressus Peculiaris Consultorum Theologorum factus est. Patres Cardinales porro et Episcopi in Sessione Ordinaria diei 16 insequentis mensis Decembris, audita relatione Excellentissimi Domini Ioannis Coppa, Archiepiscopi titulo Sertensis, Causae Ponentis, professi sunt Servum Dei Benignum a Sancta Teresia a Iesu Infante virtutes theologales, cardinales iisque adnexas in modum heroum coluisse.

Facta demum de hisce omnibus rebus Summo Pontifici Ioanni Paulo II per subscriptum Cardinalem Praefectum accurata relatione, Sanctitas Sua vota Congregationis de Causis Sanctorum excipiens rataque habens, mandavit ut super heroicis Servi Dei virtutibus decretum conscriberetur.

Quod cum rite esset factum, accitis ad Se hodierno die infra-scripto Cardinali Praefecto necnon Causae Ponente meque Antistite a Secretis Congregationis ceterisque de more convocandis, eisque astantibus, Beatissimus Pater sollemniter declaravit: *Constare de virtutibus theologalibus Fide, Spe et Caritate tum in Deum tum in proximum, necnon de cardinalibus Prudentia, Iustitia, Temperantia et Fortitudine, eisque adnexis, in gradu heroico, Servi Dei Benigni a Sancta Teresia a Iesu Infante (in saec.: Angeli Calvi), Sacerdotis professi Ordinis Carmelitarum Discalceatorum, in casu et ad effectum de quo agitur.*

Hoc autem decretum publici iuris fieri et in acta Congregationis de Causis Sanctorum Summus Pontifex referri mandavit.

Datum Romae, die 20 mensis Decembris A. D. 2003.

IOSEPHUS Card. SARAIVA MARTINS
Praefectus

L. ✠ S.

† EDUARDUS NOWAK
Archiep. tit. Lunensis
a Secretis